

Vnásledujících letech jsem si pamatoval jenom toho hada. Nejdřív jsem uslyšel syčení. Přes vlastní oddechování a bušení srdce jsem tiché ssss sotva vnímal. Nejdřív jsem si ho nevšímal – myslel jsem si, že za ten zvuk může krev, která mi zběsile proudí v uších. Nebo že ho vydává Stařec, schoulený vedle mě. Oba jsme se v ložnici vmáčkli do dlouhého proutěného koše a i jemu se po dlouhém útěku divoce zvedala hrud.

Uběhli jsme celou míli, než jsme se schovali v tomhle domě. Mně bylo tenkrát šest a Stařec se o mě staral měsíc a půl. Už mě sice začal učit svému řemeslu, ale ještě jsem v něm nevynikal, takže jsme museli často utíkat.

Vzduch v koši mi připadal nasládlý a prostoupený pižmem. Vzpomínám si, jak jsem si pomyslel, že to je na prádelní koš divný zápach. Příliš silný, příliš živočišný. Schouli se do klubíčka a dýchal jsem přes rukáv, abych ztišil svůj dech a zároveň potlačil zápach.

Sykot jsem ale nevydával já. A uvědomil jsem si to ve chvíli, kdy se mě dotkl had.

Přeplazil se mi přes nohu. Polekaně jsem ucukl, ale had už se mi omotal kolem kotníku a pokračoval nahoru po lýtku, se stále hlasitějším a naléhavějším syčením.

ssssssssssssss

Hmátl jsem po Starci a levou rukou jsem ho chytil za košili. V pravé jsem pořád svíral očarovanou minci, kterou jsme vyfoukli obchodníkovi s kořením. Její hrana se mi zarývala do prstů a císařův obličej jsem měl zabořený do dlaně. Mince zářila i přes mou kůži, takže mi ruku obklopovala mdlá namodralá aura.

Stařec nic neříkal. Vyhlížel šterbinami mezi proutím a poslouchal. Dole se prudce otevřely vchodové dveře.

Na podlahových prknech zadusaly těžké boty. Majitel domu byl pryč a nemohl protestovat, když holenoši – městská hlídka – začali prohledávat jednotlivé místnosti. Skoro jsem je nevšímal. Had stoupal stále výš, už byl u mé nezastrčené košile. Vplazil se pod ni a jeho hladké šupiny mi přejížděly kolem pasu. Nemohl jsem to vydržet. Musel jsem zaječet. Věděl jsem, že jestli vykřiknu, holenoši nás najdou – a to by bylo mnohem horší. Ale musel jsem zaječet. Prostě jsem musel.

Najednou se ke mně Stařec naklonil a já jsem na uchu ucítil jeho horký dech.

„Slyšel jsi někdy ten příběh?“ zašeptal. „O lišce, medvědici a Křišťálovém potoku?“

Výkřik mi hrůzou zamrzl na rtech. *Holenoši tě uslyší*, chtěl jsem říct, ale jazyk mi vypověděl poslušnost. Ústa mi vyschla a měl jsem v nich hořkou pachut.

Dole se roztránila nějaká láhev a po podlaze se rozletěly střepy. Jeden z holenošů chraplavě zaklel. „Myslíš, že jsou schovaný ve víně? Pitomče.“

Had mě ovíjel čím dál výš. Přejížděl mi po břiše, po bocích, cítil jsem jeho šupiny na zádech. Bolely mě jizvy – pořád –, ale když jsem poslouchal hluk, který dole dělali holenoši, pálily mě vzpomínkou na to, jak jsem je získal.

A had pořád stoupal.

ssssssssssss

„Je to dobrý příběh,“ šeptal Stařec. „Z dávných dob, kdy se liška a medvědice ještě přátelily. Jednoho dne byly liška Shuna, duchovní patron obchodníků – a zlodějí –, a medvědice Artha, duchovní patron čarotkalců, na vrcholu Sněžné hory...“

Mlč, Staře, pomyslel jsem si.

„Když tu medvědice řekla své kamarádce: *Uspořádáme závod. Ta, která bude dole nejrychleji, vyhraje.*“

Mlč.

„Shuna se zazubila a zvedla hlavu k medvědici. *Co vyhraju? zeptala se.*“

Had mě svíral čím dál víc a já jsem vnímal, jak mi jeho šupiny klouzají po žebrech.

ssssssssssss

„Medvědice se zasmála,“ pokračoval Stařec stále rychleji. „*Závod ještě ani nezačal, Shuno. Ale jestli se chceš o něco vsadit, mám trochu medu. A viděla jsem, jak jsi včera trhala maliny. To bude odměna pro vítěze.*“

Co to děláš? Buď zticha. Mlč!

„Shuna usoudila, že to je dobrá sázka. Koneckonců, medvědice byla sice velká a silná, ale liška zase mrštná. Věděla, že je rychlejší než její kamarádka. Jakmile liška souhlasila...“

Jeden z holenošů dospěl ke schodům. Dole už neměl co rozbíjet. Chystal se vystoupat nahoru.

„Medvědice skočila ze svého kamene do Křišťálového potoka, který proudil ze svahu. Artha potěšeně bručela a nechala se unášet proudem.“

Holenoš rozkopř dveře naproti přes chodbu a začal převracet nábytek – nevynechal jediný možný úkryt.

Had mi dospěl ke klíční kosti. Vyklouzl mi z košile a pokračoval kolem krku a přes moje ucho.

ssssssssssssssssssss

„Lišku to ohromilo,“ šeptal Stařec. „*Artha mě napálila, zavřela. Věděla, že nemůže skočit za svou kamarádkou do potoka, protože byl příliš studený a rychlý a liška neuměla plavat tak dobře jako medvědice. Přesto se nechtěla vzdát...*“

PRÁSK

ssssssssssssssssssss

„A tak se rozběhla z hory po břehu potoka. Běžela a běžela, tak rychle, že se ani nedívala, kam vlastně utíká. A proto si nevšimla hada, dokud nebylo příliš pozdě.“

Boty zadusaly přímo za dveřmi.

„Než se Shuna stačila pohnout, chytil ji. Omotal ji tak pevně, že liška sotva mohla dýchat. Zasyčel na ni, zvedl se ze země a otevřel čelisti, aby ji celou spolkl.“

Do schodů vydupal druhý pár bot. „Už ses díval i sem?“ zeptal se ten holenoš s chraplavým hlasem.

V matném světle, které sem pronikalo škvírami mezi proutím, jsem před obličejem viděl hadí hlavu. Had zamrskal jazykem pouhých pár centimetrů před mým okem.

ssssssssssssssSSSSSSSSSS

„Liška věděla,“ šeptal Stařec, „že medvědice je příliš daleko a nemůže jí pomoci. A sama nemohla bojovat, protože ji had

